SCIENTIA VOCIS,
SIVE
DE D. IVONE
PAVPERVM PATRONO
ORATIO
HABITA IN EIVSDEM TEMPLO
AD EMINENTISS.
S. R. E. CARDINALES
A BERNARDINO CITTADONO
Seminarij Rom. Cleric.

ROMÆ, Ex Typographia R. C. Apoſt. MDCXXXVII.
SVPERIORVM PERMISSV.

Eminentiſsimo Principi

ANTONIO BARBERINO S. R. E. CARDINALI AMPLISSIMO.

BERNARDINVS CITTADONVS F.

OFFERO Tibi VOCEM Oratorum Sanctiſsimi (Card. Em.) munus exile naturà, ſed maximum virtute IVONIS, cuius in ore nil paruum eſt, in quo ſalus & innocentia virtutis oppreſſæ, toties in tuto creuerunt. Veretur hæc tamen ne poſt tot ætatum interualla quibus obmutuit, minus amicè ab hominibus non ſæculi ſui nunc iterum audiatur. Sed timori

ſuo conſuluit ſapienter, dum nihil ante protulit quam Principem ANTONIVM BARBERINVM: vt omine quam feliciſsimo inciperet loqui ab nomine Tuo, quo nihil inter homines aut amabilius, aut maiori veneratione auditur. Etenim nihil ſuauius eſſe poteſt hoc nomine quod incipit à Floribus ac deſinit in Mel. Et eſt mihi quoque quod gratuler ſuauitatem huius Vocis ab nomine Tuo potiſsimum accerſitam. Nempe, Conſiliũ erat euulgandi quæ Tuo iampridem ab PARENTE MAGNO PRINCIPE, in me, ac Patruum meum collata beneficia, ſic auges in dies: vt iam ſeptennium ipſum, Romanarum & virtutum, & artium in Seminario, beneficam auram munificentiæ Tuæ ſpirem. Vox deerat inculto Tyroni cõſilio ſuo non impar; Hanc ſuffeci, & Tuo quod profert, & IVONIS à quo profertur, nomine præpotentem. Neque mihi dubium eſt, quin omnibus ſim perſuaſurus hac Voce, me, vt Tuæ liberalitatis obſtetricio eductus in Sapientiæ lucem, per Te viuo; ſic æternum, vt Spondeo, Voueoque, Tibi victurum. Vale.

SCIEN-

SCIENTIA VOCIS ORATIO.

O SVAVE Prodigium! O redditam aliquando Superſtitione abolitâ materiam augurandi. Ecce dum aſſidet IVO medius inter Conuiuas è triuio, familiareſque aſſeclas è mendicis circumforaneis, incertum quâ regione cœli delapſa, humeris inſedit Auicula; verſicolori pompa plumarum illuſtris, quæ gemino in ſyrmate alarum hinc inde maieſtate rutilanti ad ambitum explicatâ, Vocem per modulos, & garritus ad numerum repetitos, non tam naturâ profectò canorâ quam miraculo diuinâ emiſit. Vaticinor Em. PP. nam vaticinari neceſſe eſt eum, quiſquis ad Purpuræ Veſtræ lucem, vt Memnon ad Solem, os reſoluit. SCIENTIAM VOCIS in Patrono, cuius ars omnis & vita, labor, induſtria, Cenſus in voce eſt, Auicula Vocis magiſtra commendat.

Auicula humeris inſidet Iuonis inter mendicos & hoſpites aſsidentis Sur. 19. Maij.

Ita pronunciant aures, dum ad cœli matutini delicatiſſimas Voces, huc illuc per aërem, & virgulta volitantes, arrectæ ſilentio ſententiam ferunt. Hanc Auibus ſcientiam in ſubtiliſſimi

Vaticinor iterum, Auditores, tanquam auſpicio garrituque cœleſtis Auiculæ IVONIS in vertice quieſcentis. SCIENTIAM habet VOCIS Patronorum eloquentiſsimus IVO: Cui pietas, motus; Modeſtia, geſtus; Pupillorum Silentium, vocem; Pauperum ſqualor, & ſordes, ornamenta dictionis ac figuras; peroratrices lachrymas, oppreſſorum Calamitas; Innocentia dedit argumenta. SCIENTIAM habet VOCIS, quem ſola Virtus ac pietas, non artificium aut natura, fecere diſertum. Et quidquid in hoc multiplici varioque volucrum cantu Scientiæ natura diſsipauit: id Diuinus Amor, longè nobilior artifex dicendi, collegit in IVONIS admirabili voce, quæ totidē prodigijs vna, vbique ad miraculum, pro Tribunali, tarda & FLEBILIS, è ſubſellijs, INCITATA, flexamina, & EFFICAX in ſuggeſtu, in Triuijs PIA, COELESTIS in ſolitudine, tot edidit oracula ſemper, quot verba formauit.

Si non liquet, accedite huc propius ad Tribunal, dum publicâ poteſtate ius dicit. Ecce autem illius latera cingit vtrinque vel litigantium vel reorum multitudo, & ab eius voce fatum quiſque ſuum anceps, & dubius, ſpem inter ac metum expectat. Euge quid tamdiu fallis tot hominum vota, fortunamque inſtabilem, & incertam, cuiuſque ſuſpendis? Vides vt ſuum

 quiſ-

hac Voce, malis hominibus mala. Typus IVONIS videlicet adhibentis luctu ſolatium malo, quod Iudicis ore inferebat, nimirum vt vtrinque ſimul iuſta perſolueret, & publicæ tranquillitati, Voce crimen ſupplicijs addicente, & pereuntibus Reis, pio gemitu lachrymiſque.

An audire lubet incitatam, & poſt lachrymarum imbrem atrociori tempeſtate fulminantem? transferte huc oculos ab Magiſtratus Tribunali, ad oratorum ſubſellia, in quæ iam Patronus ex Iudice, pietatis ductu deſcendit; vt cum ad ſe dum Iudex eſt, interdum innocentia nefarijs ſceleratorum artibus vincta, venire non poterat, ad eam ipſe ſuppliciter illius lachrymis ac precibus Aduocatus adiret. O Superi? quæ nam hic domuit monſtra, fugauitque dominatrice facundiâ Vox IVONIS! Quoties pro innocentiâ perorauit, toties ab impietate forum ac tribunalia liberauit, & innocentiam orbi dedit, quam pene ſacrilegus, improborum ſceleribus opprimebat. Quoties cum impia fraude rabularum, & ſycophantijs litigatorum, in foro luctata eſt: Victrix ante perfidiam eluſit in conatu, ac fraudem eluſit; quam perfici poſſet, ac ſcelere frui. Quis ignoret illud miraculum quo criſtatis in auibus, præ animalium plebe maieſtate quadam ex for-

tibus,

torem, homines inter egerat, ac Patronum, iam ipſius quoque Dei ad homines patronus exiſteret, & Dei lingua diceretur. Apage, Magorum in Perſide, poſtea quam regno potiti ſunt, ridiculum ſuperſtitioſæ vanitatis monimentum. Aureas ab aureo Regum Throno pendentes auiculas, Deum linguas appellari voluere; commodarunt videlicet, meris diuinitatum ſimulacris, commentitijſque numinibus quæ loqui non poſſent; linguam, quæ vel in mutis eloquens eſt, & oculis, manibuſque percipitur non auribus, Aurum. Eloquere ſaniora, Vox efficax Dei ad homines, Vox IVONIS, dum vnicâ concione Ciuitatem ab auitæ ſuperſtitionis delirijs auertit ad Deum. Vox Dei eſt, non auribus tantum ſubiecta, ſed oculis. vides qui litanti ſuperuolat ignis globum, è cœlo delapſum? Ignem, diuini Amoris linguam agnoſco. quoties ille cum hominibus vel è rubo, vel è monte, vel è cœlo colloquitur, Voces non alio format elemento, quam ignis. Vox Dei eſt inſerta IVONI. I nunc, & pergenti concionaturo ad pulpitum, oppone fluuium exundantem, fluctus vtrinque recedent tranſeunti viam aperturi, etenim ignem charitatis eloquentem extinguere, nulla vnquam flumina potuerunt.

Philoſtr. lib. 1. vitæ Apol. Tian.

Sacrificāti globus igneus adſtitit. Sur. 19. Ma.

Aquas diuidit. Sur. ibid.

Igneam audiuiſtis è Pulpito, en lacteam, & ſua-

epulas hoſpitibus apponendas. Vocem ingeminat, quæ ſaluti tot fuerat ante mortalibus, & in delicias quoque fuit lautitiaſque Conuiuij. Veſcuntur opiparè cūcti miraculo vocis, enimuero neceſſe eſt, hoc ſumptibus cœli conuiuium apparari, quo cœli hoſpites aliquando egenorum in habitu excipiuntur ab IVONE. Miraris vtique familiaritatem conſortij qualis eſſe ſolet in hilaritate conuiuij, facilitatemque colloquij cum IVONE cœleſtium incolarum; Cœleſtis eſt quoque Vox IVONIS, & tam aſſueta ſermonibus in ſolitudine piâ cum cœlo miſcendis: quam in confertà multitudine verbis pro communi omnium vtilitate faciendis. Minus tutò committitur huius Voci mortalium ſalus, qui tacere nunquam nouit in terra, vt loqui diſcat in cœlo: nec aliquid vnquam dicet immortale, qui cum mortalibus tantum in hominum turba loqutus eſt. Vtinam licuiſſet excipere modò quæ hac in ſolitudine, quà ſe IVO ſubducebat per interualla mortalibus, vt ſe aſſereret cœlo, longè ab hominum cœtu, eloquentiſsimus oratorum hoc in ſilentio, ſibi ſolus teſtis, & corona ſolus, & Theatrum, cum Numine loquebatur. Quæ dies ſeptem, & amplius ſine cibo, vt integrum cœlo reſeruaret cœleſtibus colloquijs os ſacratum, cum beatis ſpiritibus, toto ad libitum gauiſus cœli cōmercio

Angelos excipit conuiuio. ibid.

cio

cio conferebat. At opinor, nimius eſt rerum hic ſtrepitus humanarum, vt concentus cœli poſsit ille mirabilis exaudiri, nec quæ dulciſsimè canit Auis Paradiſiaca, quod pedibus vti dedignatur vt cœli viciniâ ſemper alarum beneficio frui poſsit, percipitur vnquam auribus ab humanis.

I fruere Deo Vox Cœleſtis, nec Te diutius interpellat in cœleſti colloquio, Vox laudatoris inculta. Scientiam habes Vocis, & quicquid vbique perfectum, arte, naturà, vel miraculo, Vox inter homines mortalis accepit: Id pietas Tibi Tua, Virtus, Induſtria, compararunt. Pudet, me balbutientem audiri dum loqueris, & ſuauitatem Vocis Tuæ, orationis huius meæ aſperitate violare. Sed vnum tamen memineris, Imaginem vocis Echo, deeſſe omninò non oportere Voci Tuæ. Nunquam mihi crede nobilius quam Romanis ab collibus repercuſſa reſonabit. Age, fac iterum audiatur cum fœnore, vt ætati noſtræ perutili, ſic IVONI glorioſo, Et toties hîc reſonet feliciter Iterata, quot ſcilicet Romæ ſunt Iudices, & Patroni.

DIXI.